

BALAJTHY FERENC

Most milyen tájon
(„Álom nélkül nincs valóság.”)

Az éber álom most milyen tájon
Járhat, képzelem, messzire száll.
Úgy tesz a lélek, hogy sose fájjon,
Vérszín sebet köt fonnyadt virág.

Most milyen tájon alszik az álom,
Messzire fut, vagy velem marad?
Bús terhét rakja rám mindenáron,
Csillaggá messzül, és megtagad! –

Marad-e már más, csak a kérdőjel,
Hová még, meddig, minek, miért?
Álmatlan álom, – s zuhanok éjjel,
Véget nem (k)ér, s végéhez (ki)ér!

Égre kiáltó

Kiszárad-e majdan a (lelki)ismeret,
Hogy igazmondásba fullad-e torok?
Szavak lehetnek-e a lelkipásztorok,
Vagy közhellyé tesz felemás istene?

Fölsejlenek még meddő halotti torok,
Magamnak háttal, világnak keresztbe,
Ajtáját döngetem, akkor se ereszt be,
Mert tagadnak idegenek s rokonok!

Világnak keresztbe, magamnak háttal,
Nem úszkálhatok bármilyen szóárral,
Igazmondásban nem szikkad a torok!

Árad a szó! Megfojthatna, – ha hazug,
Világ(z)űrben a Föld az egyetlen zug,
Ahonnan, – még az égre kiált(hatok)!